

Pohádka o rozsévači a radosti

Žili kdesi dva bohabojní bratři. Společně hospodařili na velké farmě, kterou zdědili po předcích. Starší z obou bratří měl vysokou školu a hodně rozuměl pěstování a šlechtění rostlin. Mladší bratr byl takový neduživý ňouma, ve škole mu to nešlo, byl trochu hrbatý a směšně mu odstávaly uši. Svého staršího bratra velmi obdivoval, ale málokdy se mu podařilo přiučit se od moudřejšího bratra něčemu užitečnému.

Jednou ráno, když si bratři četli bibli, řekl ten starší:

"Poslouchej, tady čtu, že nějaký rozsévač sil zrno do trní, do kamení a na pole. No nebyl to úplný ťulpas? Škoda dobrého zrna. Divím se, že se někde nepoučil, že sít zrno musíme do zkypršené a dobře prohnojené půdy. Jinak je to nesmysl!"

Oba se pak pustili do přípravy zrna na setbu. Celé dopoledne přebírali pšeničná zrna. Po obědě se starší bratr vydal na pole, aby pšenici zasel do připravené země. Uložil mladšímu bratrovi, aby odpad ze zrní naházal slepicím, že si tam vyberou všelijaká semínka - na nic lepšího se to nehodí. Mladší bratr uposlechl, ale přeci jen si tajně ponechal pár hrstí zrn a semínek, která se hodila jen drůbeži na přilepšenou. Odešel s touto podivnou setbou za humna, kde byl takový neužitečný kamenitý pozemek. Rostlo na něm jen šípkové trní. Rozházal jen tak halabala semínka mezi trní do kamenité půdy a takto se pomodlil k Bohu:

"Bože, ty víš, že jsem hloupý a k ničemu. K ničemu je i tenhle kousek země, k ničemu je i ta setba, kterou jsem zde rozházal. Omlouvám se, že jsem nedal ta semínka slepicím, ale chci, aby to, co je k ničemu, bylo pospolu. Jsem rád, že to chápeš. Amen."

Když dokončil tuto zvláštní modlitbu, ulehl pokojně na zem, zavřel oči a zemřel.

Nikdo z lidí, kteří mladšího bratra znali, nezelel. Nikdo ho nepostrádal, lidé spíš říkali - má to za sebou, byl to jen takový chudák, teď je mu lépe. A takové ty řeči, které vedeme, když něčemu nerozumíme.

Uplynulo pár měsíců a bylo léto. Na polích zlátla pšenice a slibovala velkou úrodu. Bratr, který už nebyl starší, když byl sám, narychlo přistavěl sýpku a zavčas se objednal u mlynáře. S pýchou dobrého hospodáře obcházel pole a byl velmi hrdý na své dílo. Velkou váhu přikládal své prozíravosti, že vytřídil to nejlepší zrno a dobře připravil pole. Pomyslel si, že je dobré číst pozorně bibli, když v ní bývají i užitečné rady.

Po pěšině za domem přicházelo nějaké děvče. Zdálo se, že nevidí na cestu, protože každou chvíli zakopávalo. Bylo to proto, že mělo plné oči slz a plnou hlavu smutných myšlenek. Kdoví, co se té dívce přihodilo.

Pojednou se zastavila a její velké usazené oči se doširoka otevřely. Kolem ní se rozprostíral nádherný koberec rudých máků, voňavého heřmánku, čekanek a chrp modrých jako nebe. Z té krásy se dívka úplně zatajil dech, dokonce přestala plakat. Za malou chvíli se radostně smála a zatleskala rukama: "Bože, děkuji ti za nejkrásnější záhon, jaký jsem kdy viděla. Děkuji ti za tak dokonalou krásu, která přišla zrovna teď, když jsem si už myslela, že jsem docela k ničemu a kdy se mi tak moc chtělo umřít. Prosím tě, abys zachoval toto místo pro všechny, kteří kdy půjdou kolem a budou mít na duši těžký kámen samoty a nouze."

Na podzim hospodář zaoral strniště a těšil se, že se příštím rokem postará o ještě lepší úrodu, než byla ta letošní. Pole nechá ležet ladem, aby si odpočinulo, a na jaře zaseje na jiném místě, kde je mnohem úrodnější půda. Pole, které zrovna oral, to slyšelo a bylo smutné. Bylo mu líto, že bude příští rok k ničemu.

Za humny již dávno odkvetly máky i ostatní polní kvítí. Na trnitém křoví se vesele červenaly šípky a těšily se na děvče, které si je přijde načesat, i na ptáky, kteří si na nich budou pochutnávat, až kolem

bude jen sníh. A pod tím sněhem budou spát semínka máků, heřmánku i dalších rostlin, které přinesou příští rok radost tulákům, poutníkům i smutným lidem, co si myslí, že jsou k ničemu.

Delicie Nerková